

Grzegorz Woźniak*

**WYKONALNOŚĆ POSTANOWIENIA SĄDU ZMIENIAJĄCEGO
POSTANOWIENIE KOMORNIKA W PRZEDMIOCIE ZWROTU
KOSZTÓW POSTĘPOWANIA EGZEKUCYJNEGO – GŁOSA
DO POSTANOWIENIA SĄDU OKRĘGOWEGO W SZCZECINIE
Z DNIA 11 MARCA 2019 ROKU (II CZ 461/19)**

Streszczenie

Celem niniejszej glosy jest przedstawienie krytycznej oceny rozstrzygnięcia zaprezentowanego w postanowieniu Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 marca 2019 roku (II Cz 461/19). Komentowane orzeczenie dotyczy istotnego dla praktyki sądowej problemu konieczności nadania przez sąd klauzuli wykonalności dla postanowienia sądu wydanego na skutek uwzględnienia skargi na postanowienie komornika o oddaleniu wniosku o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego w sytuacji, gdy sąd zmienia postanowienie komornika i zasądza koszty. Zastosowana metoda badań obejmuje analizę dogmatyczno-prawną regulacji normatywnej zawartej w przepisach kodeksu postępowania cywilnego oraz konfrontację wyciągniętych wniosków z poglądami przedstawionymi w doktrynie i orzecznictwie. Z treści art. 770¹ kodeksu postępowania cywilnego wynika, że prawomocne postanowienie komornika przyznające zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego podlega wykonaniu bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Pojawia się zatem pytanie, czy przepis ten powinien mieć zastosowanie do postanowienia sądu, zmieniającego postanowienie komornika o kosztach. Sąd okręgowy w komentowanym orzeczeniu udzielił na to pytanie negatywnej

---

* mgr Grzegorz Woźniak, radca prawny, adres e-mail: kancelaria@legepartners.szczecin.pl.

odpowiedzi, a przedstawiona przez sąd argumentacja nie wydaje się przekonująca. Przeprowadzone badania pozwalają na sformułowanie tezy, że art. 770¹ k.p.c. nie może znaleźć zastosowania do orzeczenia zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego przyznanych dłużnikowi na mocy postanowienia sądu i to nawet w sytuacji, gdy sąd zmienia w swym orzeczeniu wcześniejsze postanowienie komornika sądowego w tym względzie (w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego). W konsekwencji tytuł egzekucyjny składający się z (niewymagającego klauzuli wykonalności) postanowienia komornika sądowego oraz ze zmieniającego to postanowienie (i wymagającego klauzuli wykonalności) orzeczenia sądu, aby stać się tytułem wykonawczym, wymaga nadania mu przez sąd klauzuli wykonalności w całości.

Słowa kluczowe: postępowanie egzekucyjne, koszty postępowania, postanowienie sądu, klauzula wykonalności

Wprowadzenie

Ustawa z 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego¹ w dziale pierwszym i drugim tytułu pierwszego części trzeciej zawiera przepisy regulujące kwestię tytułów egzekucyjnych, tytułów wykonawczych i klauzuli wykonalności. Zasadą płynącą z art. 776 k.p.c. jest to, że podstawę egzekucji stanowi tytuł wykonawczy, a tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Na podstawie art. 770¹ k.p.c. prawomocne postanowienie komornika przyznające zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego podlega wykonaniu bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. W sytuacji, gdy zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego został przyznany na mocy postanowienia sądu, uwzględniającego skargę dłużnika na postanowienie komornika oddalające wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego, pojawia się wątpliwość, czy takiemu postanowieniu sąd powinien nadać klauzulę wykonalności. W głosowanym orzeczeniu Sąd Okręgowy w Szczecinie udzielił negatywnej odpowiedzi na postawione pytanie. Wydane przez sąd rozstrzygnięcie, jak również jego uzasadnienie, nie zasługują na aprobatę, stąd niniejsza glosa ma charakter krytyczny.

Stan faktyczny, będący podstawą głosowanego orzeczenia, przedstawiał się następująco. Komornik sądowy wydał postanowienie, w którym oddalił

¹ Tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm., zwany dalej k.p.c.

wniosek pełnomocnika dłużnika o przyznanie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd rejonowy uwzględniając skargę dłużnika, zmienił zaskarżone postanowienie komornika sądowego w ten sposób, że zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika żadaną w skardze kwotę tytułem zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego. Dłużnik złożył do sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na wyżej wymienione postanowienie sądu. Sąd rejonowy oddalił wniosek dłużnika. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia sąd stwierdził, że przedmiotowe postanowienie nie jest jeszcze prawomocne i stąd brakuje podstaw do nadania mu klauzuli wykonalności. Dłużnik wniósł zażalenie na postanowienie sądu rejonowego o oddaleniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Podniósł, że we wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wyraźnie zaznaczył, że ma on zostać rozpoznany po uprawomocnieniu się postanowienia sądu. Sąd okręgowy na skutek zażalenia dłużnika postanowił zażalenie to oddalić.

W uzasadnieniu komentowanego postanowienia sąd okręgowy podniósł następujące argumenty. Po pierwsze orzeczeniem, któremu dłużnik domagał się nadania klauzuli wykonalności, było postanowienie komornika, o jakim mowa w art. 770¹ k.p.c. Wprawdzie, na skutek rozpoznania skargi dłużnika, sąd rejonowy zmienił postanowienie komornika w ten sposób, że zasądził od wierzyciela dla dłużnika zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego. Zdaniem sądu okręgowego nie zmienia to jednak okoliczności, że nadal „mamy w sprawie do czynienia z postanowieniem komornika”. Po drugie, uregulowanie zawarte w art. 770¹ k.p.c. ma charakter wyjątkowy. Co do zasady podstawą egzekucji jest tytuł egzekucyjny, zaopatrzony w klauzulę wykonalności, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 776 k.p.c.). Przykładem odmiennej regulacji jest art. 770¹ k.p.c., który uprawnia do wszczęcia egzekucji na podstawie tytułu, którym jest prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego. Zdaniem sądu okręgowego, bez znaczenia pozostaje okoliczność, że koszty postępowania ostatecznie przyznane zostały postanowieniem sądu rejonowego, skoro postanowienie to wprost odnosi się do postanowienia komornika. W konsekwencji wniosek dłużnika o nadanie klauzuli wykonalności podlegał oddaleniu, ale z innych przyczyn niż wskazał sąd rejonowy w uzasadnieniu swojego postanowienia. Zatem pomimo błędnego uzasadnienia zaskarżone postanowienie sądu rejonowego odpowiada prawu, dlatego zażalenie podlegało oddaleniu.

Ze wskazaną argumentacją sądu okręgowego nie sposób jest się zgodzić z przyczyn wskazanych poniżej.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 770 § 2 k.p.c. koszty postępowania egzekucyjnego ustala postanowieniem komornik wraz z ukończeniem postępowania egzekucyjnego, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Na podstawie art. 770¹ k.p.c. prawomocne postanowienie komornika przyznające zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego, podlegające wykonaniu bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności, stanowi rodzaj tytułu egzekucyjnego („innego orzeczenia”), o którym mowa w art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c.² Równocześnie stanowi ono tytuł wykonawczy, bez konieczności zaopatrywania go w klauzulę wykonalności, zgodnie z przepisem art. 776 k.p.c. Artykuł 770¹ k.p.c. należy uznać za przepis szczególny, przewidujący rzadko spotykany wyjątek od przyjętej przez ustawodawcę zasady³. Przepis ten nie może jednak znaleźć zastosowania do zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego przyznanych dłużnikowi na mocy postanowienia sądu⁴ i to nawet w sytuacji, gdy sąd zmienia w swym orzeczeniu wcześniejsze postanowienie komornika sądowego w tym względzie (w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego). Przemawia za tym fakt, że przepis ten kreuje wyjątek od zasady, a wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco⁵. W doktrynie podkreśla się również, że celem regulacji zawartej w art. 770¹ k.p.c. jest przyspieszenie egzekucji kosztów w postępowaniu prowadzonym przez komornika⁶. Stąd przepis ten powinien mieć zastosowanie tylko i wyłącznie do postanowienia komornika sądowego⁷.

² Art. 777 § 1 pkt 3) k.p.c. przewiduje, że tytułami egzekucyjnymi są: 3) inne orzeczenia, ugody i akty, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej.

³ O. Marcewicz, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730–1217*, red. A. Jakubecki, LEX/el. 2018, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019); I. Gil, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. E. Marszałkowska-Krześ, Legalis 2019, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019); D. Zawistowski, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088*, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, LEX 2014, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019).

⁴ Por. I. Kunicki, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Tom III. Komentarz. Art. 730–1088*, red. A. Marciniak, Legalis 2015, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 17.06.2019).

⁵ Uchwała Sądu Najwyższego z 30 marca 2012 r., III CZP 4/12, LEX nr 1128321; a także uchwała Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2000 r., III CZP 9/00, OSNC 2000, nr 9, poz. 153; uchwała Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2006 r., III CZP 133/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 153; uchwała Sądu Najwyższego z 7 października 2008 r., III CZP 81/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 119; uchwała Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2009 r., III CZP 30/09, OSNC 2010, nr 2, poz. 19; wyrok Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CKN 738/98, OSNC 2000, nr 7–8, poz. 146.

⁶ K. Flaga-Gieruszyńska, w: red. A. Zieliński, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, Legalis 2017, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019).

⁷ Por. szerzej J. Jagieła, *Egzekucja kosztów egzekucji*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2017, nr 2, s. 9; J. Jagieła, w: *Zasady dochodzenia kosztów egzekucji sądowej*, red. A. Marciniak, Currenda, Legalis 2016, s. 10.

Co więcej, zgodnie z art. 364 § 1 k.p.c. prawomocność orzeczenia stwierdza na wniosek strony sąd pierwszej instancji na posiedzeniu niejawnym, a dopóki akta sprawy znajdują się w sądzie drugiej instancji – ten sąd. Stosując ten przepis odpowiednio do postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 13 § 2 k.p.c.⁸, należy uznać, że organem właściwym do stwierdzenia prawomocności postanowienia o kosztach egzekucji jest komornik, który to postanowienie wydał. Wniosek w tym przedmiocie złożyć może strona postępowania egzekucyjnego lub osoba, której postanowienie dotyczy⁹. W literaturze wskazuje się, że stwierdzenie prawomocności postanowienia w przedmiocie kosztów egzekucji może nastąpić w sytuacji, gdy nie została złożona w terminie skarga na to postanowienie lub też skarga została cofnięta¹⁰, lub gdy skarga na postanowienie zostanie w terminie wniesiona, lecz zostanie prawomocnie odrzucona lub prawomocnie oddalona¹¹ przez sąd rejonowy jako organ egzekucyjny¹².

Wreszcie, w świetle treści stosowanych odpowiednio przepisów § 194 ust. 1 zdanie 2 w zw. z § 194 ust. 1 zdanie 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 roku Regulamin urzędowania sądów powszechnych¹³, postanowienie komornika sądowego, o którym mowa w art. 770 § 2 k.p.c. – o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, w wyniku jego zmiany przez sąd nie stanowi już samodzielnie tytułu wykonawczego (art. 776 k.p.c. w zw. z art. 770¹ k.p.c.). Zgodnie z przywołanymi wyżej przepisami Regulaminu urzędowania sądów powszechnych, zmienione przez sąd postanowienie komornika sądowego o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego staje się jedynie częścią tytułu wykonawczego, musi ono występować łącznie ze zmieniającym je orzeczeniem sądu (analogicznie jak to ma miejsce w przypadku orzeczeń sądów I instancji zmienionych następnie orzeczeniami sądów odwoławczych).

W konsekwencji należy zauważyć, że orzeczenia sądu, aby mogły się stać tytułami wykonawczymi, muszą najpierw zostać zaopatrzone przez sąd (zgodnie z przepisem art. 776 k.p.c.) w klauzulę wykonalności. W sytuacji, w której tytuł

---

⁸ Art. 13 § 2 k.p.c. stanowi, że przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

⁹ H. Pietrkowski, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Ereciński, LEX 2016, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019).

¹⁰ Zgodnie z art. 767 § 4 k.p.c.

¹¹ Zgodnie z art. 767³ § 1 k.p.c.

¹² S. Cieślak, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 730–1217*, red. J. Jankowski, Legalis 2019, art. 770¹ k.p.c. (dostęp 3.04.2019).

¹³ Dz. U. z 2015 r., poz. 2316 z późn. zm.

egzekucyjny składa się z (niewymagającego klauzuli wykonalności) postanowienia komornika sądowego oraz ze zmieniającego to postanowienie (i wymagającego klauzuli wykonalności) orzeczenia sądu, zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 776 k.p.c., cały taki tytuł egzekucyjny, aby stać się tytułem wykonawczym, wymaga nadania mu przez sąd klauzuli wykonalności.

W przeciwnym wypadku to komornik sądowy musiałby stwierdzać prawomocność, czy też wykonalność orzeczenia sądu I lub II instancji, w którym jego postanowienie o kosztach zostało przez ów sąd zmienione – jak czynią to komornicy sądowi w przypadku postanowień o kosztach postępowania egzekucyjnego wydawanych przez siebie, na podstawie przepisu art. 770 § 2 k.p.c., zanim postanowienia te stają się podstawą egzekucji prowadzonej przez tych komorników sądowych. Pojawia się zatem pytanie, na jakiej podstawie prawnej komornik miałby stwierdzić prawomocność orzeczenia sądu zmieniającego wydane przez komornika rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Można również rozważyć, czy odmowa nadania przez sąd klauzuli wykonalności dla postanowienia w przedmiocie zmiany postanowienia komornika sądowego rozstrzygającego o kosztach postępowania egzekucyjnego wiąże się z koniecznością stwierdzenia przez sąd prawomocności takiego orzeczenia. Pojawia się jednak pytanie, czy takie postanowienie sądu ze stwierdzeniem prawomocności będzie stanowiło tytuł wykonawczy? Brakuje bowiem przepisu szczególnego, który umożliwiłby prowadzenie egzekucji na podstawie takiego orzeczenia bez nadawania mu klauzuli wykonalności.

Zarysowany problem związany jest ze stanowiskiem prezentowanym przez Sąd Najwyższy, które spotkało się z aprobatą zarówno sądów powszechnych, jak i komorników sądowych. W orzecznictwie w zasadzie przyjmuje się, że komornik sądowy nie jest uprawniony do rozstrzygania o zasadności wszczęcia egzekucji lub przyczyn umorzenia postępowania egzekucyjnego, a w konsekwencji nie jest kompetentny do orzekania o kosztach poniesionych przez dłużnika. Okoliczności te ocenia sąd na etapie rozpoznawania skargi na czynności komornika i weryfikuje prawidłowość postanowienia komornika ustalającego koszty postępowania egzekucyjnego. W zakresie wyłącznej kompetencji sądu pozostaje stosowanie art. 98 k.p.c.¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.¹⁵ oraz rozstrzygnięcie, która

¹⁴ Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

¹⁵ Por. A. Marciniak, *Sądowe postępowanie egzekucyjne*, LEX 2013, pkt 6.4 (dostęp 17.06.2019).

ze stron postępowania powinna ponieść koszty postępowania egzekucyjnego – również obejmujące koszty zastępstwa procesowego drugiej strony¹⁶. W praktyce oznacza to, że komornik sądowy w takim przypadku oddała wniosek o zasądzenie kosztów procesu, a dla dłużnika jedyną możliwością uzyskania pozytywnego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie jest wniesienie stosownej skargi do sądu. Racjonalność takiego rozwiązania budzi zasadnicze wątpliwości, bowiem trudno przyjąć, że wolą racjonalnego ustawodawcy jest zmuszanie strony do wniesienia środka zaskarżenia (skargi na czynności komornika), które warunkuje możliwość otrzymania przez stronę należnego zwrotu kosztów postępowania. Celem postępowania skargowego powinno być naprawianie błędów popełnionych przez komornika jako organu egzekucyjnego, a nie rozstrzyganie w ustawowym trybie o zwrocie kosztów postępowania. Szczegółowa analiza zasygnalizowanego problemu wykracza jednak poza ramy niniejszej glosy.

Skoro zatem komornik nie może orzekać o zwrocie kosztów postępowania egzekucyjnego należnych dłużnikowi, lecz orzeczenie takie wydać może tylko sąd¹⁷, to traktowanie takiego orzeczenia sądu jako postanowienia komornika o kosztach postępowania egzekucyjnego, o którym mowa w przepisach art. 770 § 2 k.p.c. oraz art. 770¹ k.p.c., nie jest właściwe. Za takim twierdzeniem przemawia nie tylko wynik wykładni językowej przepisu art. 770¹ k.p.c., ale również względy funkcjonalne. Wydaje się bowiem, że wykonalność orzeczenia sądu powinna zostać stwierdzona przez sąd właśnie poprzez nadanie mu klauzuli wykonalności. Wyjątek od tej reguły musiałby wynikać wyraźnie z przepisów ustawy.

Na zakończenie wskazać należy, że nieprawidłowa wydaje się praktyka sądów rejonowych, które rozstrzygając skargi dłużników na postanowienie komornika, odmawiające przyznania im od wierzyciela zwrotu poniesionych kosztów postępowania egzekucyjnego, dokonują jego zmiany przez zasądzenie kosztów postępowania egzekucyjnego (co generuje problem opisany w niniejszej glosie). Za prawidłowe należy uznać natomiast wydanie przez sąd rejonowy postanowienia o przyznaniu zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego, bez dokonywania zmiany postanowienia komornika. Sąd, jako organ egzekucyjny, ma taką kompetencję. W takim przypadku nie pojawiłby się dylemat związany z potrzebą czy możliwością nadania temu orzeczeniu klauzuli wykonalności,

¹⁶ Postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., III CZP 47/12, LEX nr 1222122.

¹⁷ Por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 27 listopada 1986 r. – zasada prawna, III CZP 40/86, LEX nr 3242; uchwała Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2004 r., III CZP 16/04, LEX nr 106571; uchwała Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2007 r., III CZP 37/07, LEX nr 259717; uchwała Sądu Najwyższego z 8 marca 2013 r., III CZP 1/13, LEX nr 1400012.

bowiem nie ulega wątpliwości, że takie postanowienia sądu stanowiłoby tytuł wykonawczy po nadaniu mu klauzuli wykonalności przez sąd.

Wnioski

Podsumowując, rozstrzygnięcie zawarte w komentowanym orzeczeniu trzeba uznać za błędne. Należy stwierdzić, że postanowienie sądu zmieniające postanowienie komornika sądowego w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego stanie się wykonalne po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności. W tym przypadku nie może znaleźć zastosowania art. 770¹ k.p.c., bowiem przepis ten odnosi się wyłącznie do postanowienia komornika sądowego, a nie do postanowienia sądu zmieniającego postanowienie komornika. Przepis ten kreuje wyjątek od zasady, a wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco. Ścisła wykładnia nie pozwala na stosowanie regulacji zawartej z art. 770¹ k.p.c. również do postanowienia sądu. Przekonuje o tym także funkcja tego przepisu, bowiem celem zawartego w nim unormowania jest przyspieszenie postępowania egzekucyjnego, bez potrzeby angażowania sądu. W sytuacji, gdy w wyniku złożonej skargi postępowanie prowadzi sąd, nie ma uzasadnionej podstawy do twierdzenia, że stosowanie art. 770¹ k.p.c. spowoduje przyspieszenie tego postępowania.

Literatura

- Cieślak S., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 730–1217*, red. J. Jankowski, Legalis 2019.
- Flaga-Gieruszyńska K., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. A. Zieliński, Legalis 2017.
- Gil I., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. E. Marszałkowska-Krześ, Legalis 2019.
- Jagięła J., *Egzekucja kosztów egzekucji*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2017, nr 2.
- Jagięła J., w: *Zasady dochodzenia kosztów egzekucji sądowej*, red. A. Marciniak, Currenda, Legalis 2016.
- Kunicki I., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Tom III. Komentarz. Art. 730–1088*, red. A. Marciniak, Legalis 2015.
- Marcewicz O., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom II. Art. 730–1217*, red. A. Jakubecki, LEX/el. 2018.
- Marciniak A., *Sądowe postępowanie egzekucyjne*, LEX 2013.

- Pietrzkowski H., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Ereciński, LEX 2016.
- Zawistowski D., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088*, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, LEX 2014.

Akty prawne

- Ustawa z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1360 z późn. zm).

Orzecznictwo

- Postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., III CZP 47/12, LEX nr 1222122.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2007 r., III CZP 37/07, LEX nr 259717.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2000 r., III CZP 9/00, OSNC 2000, nr 9, poz. 153.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2006 r., III CZP 133/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 153.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2004 r., III CZP 16/04, LEX nr 106571.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 30 marca 2012 r., III CZP 4/12, LEX nr 1128321.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2009 r., III CZP 30/09, OSNC 2010, nr 2, poz. 19.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 7 października 2008 r., III CZP 81/08, OSNC 2009, nr 10, poz. 119.
- Uchwała Sądu Najwyższego z 8 marca 2013 r., III CZP 1/13, LEX nr 1400012.
- Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 27 listopada 1986 r. – zasada prawna, III CZP 40/86, LEX nr 3242.
- Wyrok Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CKN 738/98, OSNC 2000, nr 7–8, poz. 146.

**ENFORCEABILITY OF A COURT DECISION AMENDING A DECISION
OF A COURT ENFORCEMENT OFFICER FOR REIMBURSEMENT
OF THE ENFORCEMENT PROCEEDINGS COSTS – COMMENTARY
ON THE DECISION OF REGIONAL COURT IN SZCZECIN DATED
ON MARCH 11TH, 2019 (II CZ 461/19)**

Summary

The aim of this commentary was to present the critical remarks of viewpoint presented in the decision of Regional Court in Szczecin dated on March 11th, 2019 (II Cz 461/19). The above-mentioned court decision concerns the problem which is significant for the conducting of court proceedings. That is the necessity to obtain an enforcement writ to the court decision passed as a result of an acknowledgement of an appeal lodged against a decision of a court enforcement officer, in which a motion to award the enforcement proceedings costs, has been dismissed – in case when the court changes the decision of a court enforcement officer and rewards the costs. The applied research method included the dogmatic and legal analysis of the provisions of the Polish Code of Civil Procedure as well as the analysis of views presented in legal doctrine and judicial decisions. Pursuant to Article 770¹ of the Code of Civil Procedure, the court enforcement officer's final and non-revisable decision on costs shall be enforceable without a writ of enforcement being issued. Thus, it is necessary to put a question whether the above-mentioned regulation should be applied to a court decision amending a decision of a court enforcement officer for reimbursement of the enforcement proceedings costs. Regional Court in Szczecin, in the analysed decision, answered in the negative. Arguments presented by the court are unconvincing. Pursuant to the conducted research, justified is presenting a thesis that article 770¹ of the Code of Civil Procedure cannot be used to the court decision of reimbursement of the enforcement proceedings costs even in the situation when the court amends the decision of the court enforcement officer of reimbursement of the costs. Consequently, an enforcement order which contains: a decision of a court enforcement officer (an enforcement writ is not needed) and a decision of a court which amends the decision of a court enforcement officer (an enforcement writ is needed) – need to be accompanied in whole by a writ of enforcement, to become an enforcement title.

Keywords: enforcement proceedings, proceedings costs, court decision, writ of enforcement